

ZÁPISKY
Z
ROSEWOODU

PRINCEZNA
v utajení

CONNIE GLYNNOVÁ

FRAGMENT

Zápisky z Rosewoodu Princezna v utajení

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Connie Glynnová
Zápisky z Rosewoodu – Princezna v utajení – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

ZÁPISKY
Z
ROSEWOODU

PRINCEZNA
v utajení

CONNIE GLYNNOVÁ

 FRAGMENT

Obsah

ČÁST PRVNÍ	Vítejte v Rosewood Hall	7
Prolog		9
1		15
2		20
3		25
4		32
5		40
6		48
7		55
8		60
9		66
10		75
11		82
12		87
13		92
14		97
15		106
16		110
17		117
18		123
19		130
20		136
21		141
ČÁST DRUHÁ	Jak být princeznou	147
22		149
23		155
24		160
25		165
26		170
27		178
28		183
29		191
30		199

31	203
32	207
33	215
34	219
35	223
36	228
37	231
ČÁST TŘETÍ Představení princezny	235
38	237
39	242
40	246
41	252
42	258
43	263
44	268
45	273
46	277
47	282
48	287
49	292
50	298
51	302
52	311
53	314
54	321
55	326
56	328
Poznámka autorky	333

*Mé úžasné rodině a všem nádherným čarodějkám,
které mě okouzly.*

*Zvláštní poděkování patří Richardovi a Markovi,
kteří mě na každém kroku nesmírně podporovali, Holly
a Ruth za to, že na mě neustále tlačily a pomohly mi
dosáhnout mého snu, a Evanovi za neocenitelnou
pomoc v matematice. A taky nesmím zapomenout
poděkovat svému skvělému a laskavému publiku –
děkuji vám, děkuji vám, děkuji vám.*

ČÁST
PRVNÍ

Vítejte v Rosewood Hall

Prolog

Na světě existují místa, kde se úžasné a nevyzpytatelné věci stávají s větší pravděpodobností než kdekoli jinde. Lze je snadno poznat, protože jsou nabitá atmosférou, v níž se na rozdíl od okolní reality cítíte ztraceni v čase i prostoru. Někdy se jedná o místa v přírodě, jako utajené vodopády či skryté louky plné nádherně kvetoucích rostlin. Jindy jsou dílem lidských rukou, jako opuštěná hřiště při soumraku nebo zaprášené obchody se starožitnostmi, ve kterých doslova ožívá historie. Výjimečně, ale opravdu jen velmi vzácně, taková místa existují i v jistém typu lidí. Takového člověka jste klidně mohli sami potkat. Na první pohled nejsou nijak zvlášť charismatičtí ani extrémně inteligentní, ale když s nimi strávíte víc času, dojde vám, že mají moc měnit svět a dosáhnout čehokoli...

Princezna Eleanor Prudence Wolfsonová, jediná dědička krále Alexandra Wolfsona a nástupkyně trůnu v Maradovii, na žádném takovém místě nežila ani nebyla jednou z takových lidí. Zoufale však potřebovala obojí.

„Budu chodit do téhle školy!“ Eleanor mrštila brožurou o stůl tak prudce, až to hlasitě mlasklo a šálky s ranním čajem se zakymácelly na svých podšálkách.

Alexandr Wolfson se ani nenamáhal zvednout oči od svých novin.

„Ne,“ odpověděl bezvýrazně.

„Jsem nástupkyní maradovijského trůnu. Domnívám se, že ne důležitá rozhodnutí, jako třeba, do které školy budu chodit, zvládnou učinit sama.“

Alexandr pohlédl na svou manželku, královnu Matildu, která seděla u stolu naproti němu.

Pokrčila rameny. „Má pravdu, Alexi,“ pronesla přívětivě, a zatímco do svého šálku elegantně vhodila kostku cukru a pomalu míchala čaj, snažila se potlačit úsměv.

Tohle nebyla rodičovská jednota, ve kterou král Alexandr doufal.

„Vidíš?“ vyhrkla Eleanor. „Dokonce i maminka se mnou souhlasí.“

Alexandr neochvějně pokračoval v četbě novin a předstíral, že je naprosto klidný. Ustrkl si čaje.

„Edwino,“ kývl na služebnou, „budete tak laskavá a odnesete prázdné talíře do kuchyně, prosím?“

„Zajisté, Vaše Výsosti.“ Edwina zručně naskládala drobký poseté talíře na sebe a s hladkostí zkušené služebné opustila jídelnu, aniž by na dubové podlaze byly slyšet její kroky. Velké dvoukřídlé dveře, které za sebou tiše zavřela, jemně vrzly.

Jakmile si byl Alexandr jistý, že je služebná dost daleko a že nehrozí žádné jiné vyrušení, zabořil hlavu zpátky do svých novin. „Moje odpověď zní ne.“

Eleanor si rozhořčeně odfrkla a vztekla dupla nohou. „Mohl by sis tu brožuru aspoň prohlédnout!“ vybuchla a vytrhla noviny z otcových prstů.

Alexandroví nezbývalo než se na svou dceru podívat.

Eleanor byla vždy velmi zvláštní dítě. Byla čímkoli, jen ne typickou princeznou. Namísto zdvořilé každodenní konverzace se raději plamenně hádala o politice nebo se vytratila na hlasité, neurvalé koncerty. Víc než čímkoli jiným opovrhovala plněním for-

málních královských povinností – nebo aspoň předpokládala, že jimi opovrhne, protože nikdy žádné neplnila. Byla však chytrá, sebejistá a vášnivá – a to znamenalo pro Alexandra víc než jakékoli tradiční hodnoty, jež se od ní očekávaly. Ačkoli si občas přál, aby si v přítomnosti svých prarodičů dávala pozor na jazyk.

Přestože moc chtěl, aby Eleanor byla šťastná a žila život bez královských závazků, nezapomínal na skutečnost, že se jeho dcera jednoho dne stane královnou a bude muset přijmout odpovědnost. Byl rozhodnutý najít způsob, jak přinutit svou dceru, aby si uvědomila, že si své královské úkoly může užívat, tak jak se to v mládí naučil on.

„Půjdeš do Aston Court, jako všichni vládci Maradovie za posledních sto let, a ať už chceš, nebo ne, bude se ti tam líbit.“

Matilda, která na opačné straně stolu popíjela čaj, se jemně zachichotala.

„Ne.“ Eleanor napodobila přísný tón svého otce. „Půjdu do Rosewood Hall v Anglii.“

Její hlas ani na okamžik nezakolísal. Byla rozhodnutá. Kdyby měla jít do Aston Court, nikdy by nepřestala kopat a ječet.

Alexandr těžce vzdychl.

Navštěvovat Aston Court neznamenovalo pro Eleanor jen „neprosadit svůj názor“, jak by na to mohla pohlížet většina dospívajících. Znamenalo by to naprostý konec její svobody jako neznámé členky aristokracie. Musela by být oficiálně představena veřejnosti jako dědička maradovijského trůnu, už by se nemohla jen tak vytrazit nebo odmítnout plnit svou královskou funkci, musela by si přestat barvit vlasy a začít se vhodněji oblékat. Začaly by její královské povinnosti a už nikdy, ani náznakem, by nevedla normální život.

Alexandr zvedl noviny a opatrně je poskládal. Připravil se na následující rozhněný ukřičený zápas, ke kterému docházelo pravidelně od doby, kdy Eleanor začala dospívat.

„Tati, prosím.“

Tohle Alexandra zcela zaskočilo. Jeho dcera ho o něco prosila jen velmi vzácně, na to byla až příliš tvrdohlavá. Vzhlédl. Očekával, že uvidí její obvyklý zarputilý úšklebek, ale místo toho se setkal s výrazem naprostého zoufalství. Najednou si uvědomil, že přemýšlí, proč vlastně trvá na svém ne. Rychle si však připomněl, že Aston Court je jediná škola, která zaručí její bezpečnost, jakmile bude oficiálně představena veřejnosti jako jejich princezna. Bude tam pod odborným dohledem, bude v bezpečí a dokonale se připraví na svou budoucnost. Půjde do Aston Court nebo nikam. I přes veškeré vnitřní přesvědčení se ale viděl, jak zdráhavě natahuje ruku a Eleanor mu do ní vkládá brožuru o Rosewoodu.

Chytila ho za ruce a jemně mu je stiskla. „Jen tě žádám, aby sis to přečetl.“

Královna Matilda se znovu decentně napila čaje a pak elegantně odložila šálek zpátky na stůl. „Víš, možná ze mě mluví ten čaj, ale já jsem Anglii měla vždycky ráda, ty ne, Alexandře?“ Podívala se na svého manžela, a jakmile se setkala s jeho očima, její bezstarostný výraz se na chvíli změnil. Maradovijský král upřeně hleděl na svou ženu a připadalo mu to jako nejdělsích několik vteřin v životě. Takový na něho měla vliv.

Dlouze vydechl a konečně to vzdal.

„Dobře, na tu brožuru se podívám, ale to je všechno.“

Eleanor radostí a úlevou zavýskla. „Ano! Děkuju, děkuju ti, děkuju ti! Já vím, že se ti to bude líbit, tati, přísahám.“ A s tím si nacpala do pusy croissant a vyběhla z jídelny dřív, než stačil zcela zaregistrovat, co se tu právě stalo.

Dveře se za ní prudce zabouchly, a zatímco místností kolovala ozvěna, Alexandr a Matilda zůstali sedět. Jak zvuk pomalu utichal, král se znovu podíval na svou ženu. Sladce se na něho usmála.

„Nemůže tam jít,“ prohlásil. „Nechat jedinou dědičku maradovijského trůnu potloukat se po nějaké obyčejné internátní škole v Anglii, zatímco by se měla učit, jak vládnout, je velmi nebezpečné.“

Matilda opět zvažněla a jemnými pohyby začala přemísťovat příbory na stole, dokud každá vidlička, nůž i lžíce neležely v dokonalé přímce.

Zvedla hlavu a Alexandr uviděl, jak její oči planou.

„Víš stejně dobře jako já, že Rosewood není žádná obyčejná škola, a zadruhé,“ na chvíli se odmlčela a podívala se mu přímo do očí, „jak už jsi uvedl předtím, dosud nebyla oficiálně představena. Nikdo neví, že je princezna, takže to může být nejlepší způsob, jak posledních pár let před převzetím královských povinností prožít jako bezstarostná dospívající dívka. Moc dobře vím, jak sis to v jejím věku sám přál.“

Alexandra to na moment úplně vyvedlo z míry. Opravdu jeho žena navrhovala, co si myslel, že navrhovala?

„Chceš, aby chodila do školy v utajení?“ zeptal se.

Matilda se usmála. Její vážný výraz vmžiku zmizel, jako by to pro ni bylo stejně snadné jako nasadit a sundat klobouk.

„Prozatím si jen pročti tu brožuru.“ Zvedla šálek k ústům, pak se však zarazila a dodala: „Kromě toho, kdyby se něco pokazilo, vždycky můžeme poslat Jamieho.“

Alexandr hleděl na svou ženu s úžasem i obdivem. V duchu se jemně zasmál. Něco mu říkalo, že přečtením brožury o Rosewoodu tahle záležitost neskončí.

V St. Ives stojí malá modrá pekárna, jejíž hrubě omítnuté zdi jsou hustě porostlé vistárií. Proskleným výkladem je vidět vysoká vrstva prachu, která leží na prostěradly přikrytých pultech a která se ve slunečních paprscích třpytí a leskne. Nade dveřmi visí vybledlá pruhovaná markýza a vývěsní štít, jenž hlásá PEKÁRNA PANÍ PUMPKINOVÉ, ačkoliv se tu už několik let nepeče. Nad pekárnou se nachází kdysi skromný byt, nyní přečpaný nevkusným nábytkem a kýčovitými doplňky, jimiž se nová majitelka bezvýsledně snaží vtisknout místu pocit domova. Jeden pokoj se ale zásahům nové majitelky vyhnul a zůstává milým útočištěm, prodchnutým šťastnými vzpomínkami na skutečný domov.

V podkroví domu číslo 12, na ulici Bethesda Hill v St. Ives žije Lottie Pumpkinová se svojí nevlastní matkou Beady. Lottie si v útulném pokojíčku s výhledem na moře vytvořila svou vlastní svatyni. Je to místnost s vrzající podlahou, fotografiemi z dětství na stěnách a sbírkou pohádkových knížek. Dnes ale svůj pokoj, svůj dům i Cornwall opouští. Stěhuje se totiž do Rosewood Hall.

„Lottie!“ Ticho prořízl pronikavý hlas její nevlastní matky, až Lottie zabořily uši, a zatímco si ukládala poslední kousek oblečení do kufru, zůstala stát jako přimrazená.

„Ano?“ odpověděla Lottie a bezděčně přitom zavřela oči. Zasllechla nějaký pohyb a vzápětí se její nevlastní matka objevila ve dveřích. Na obličejí měla světle zelenou pletovou masku a rudé vla-

sy si zručně omotala ručníkem. Beady byla neuvěřitelně krásná žena, která brala svůj vzhled velmi vážně. Byla rovněž velmi mladá, aby nesla na svých bedrech odpovědnost za Lottii. Obětovat svůj život cizímu dítěti od ní bylo nesmírně šlechtné, což své schovance nikdy nezapomněla připomenout.

„Úplně mi vypadlo, že dnes odjíždíš!“ zvolala, jako by jí to připadalo k smíchu.

Lottie jí věnovala milý úsměv, který už předvedla asi milionkrát. „To je v pořádku, jsem –“

Než stačila dokončit větu, Beady se hlasitě uchechtla.

„Jak jsem jen mohla zapomenout? Vždyť ty o tom místě pořád tak básníš,“ znovu se zachechtala, „ale pokud ti tam dovolí chodit, nemůže být ta škola až tak prestižní.“ Lottie sebou trhla a Beady se přestala smát. „Dělám si legraci, Lottie. Nesmíš to brát tak vážně.“

Lottie se pokusila zasmát, ale výsledkem byl jen ztuhlý úsměv. Beady se zaměřila na dva velké růžové kufry na podlaze.

„Ty jsou ale velké. Nečekáš snad, že tě odvezu? To bys po mně chtěla příliš.“ Beady se na ni ublíženě podívala, jako by s Lottie měla kdovíjakou trpělivost.

„Ne, to je v pořádku,“ odpověděla Lottie a snažila se na ni být milá. Rozhodně nechtěla Beady naštvat. Věděla, jak těžké pro ni bylo se o Lottie postarat, když jí zemřela máma. Přála si, aby to s ní Beady měla co nejjednodušší. „Odveze mě Ollie s jeho mámou.“

Obočí její nevlastní matky nesouhlasně vyletělo nahoru. „To je od nich velmi laskavé. Doufám, že dáš jeho mámě najevo, jak jsi vděčná za všechno, co pro tebe dělá.“

„Samozřejmě,“ přikývla Lottie, což Beady, jak se zdálo, uspokojilo.

„Tak dobře, no...“ Beady se odmlčela a rozhlédla se po pokoji, jako by tu byla poprvé. Chvilí se kousala zevnitř do tváře a pak se vrátila pohledem k Lottii. Pořádně se nadechla, jako by se připra-

vovala na to, co se chystala říct: „Tvrdě jsi pracovala... doufám, že nebudeš zklamaná.“

Lottie naprázdno polkla. Věděla, že se Beady z jejího odjezdu do Rosewoodu raduje, protože tím pádem bude mít dům sama pro sebe. Dostat se do Rosewoodu neznamenal jen splnit slib, který dala své mámě, ale byl to i největší dar, který Lottie mohla dát své nevlastní matce.

„Děkuju,“ odpověděla.

Beady mávla rukou, jako by tím jejich rozhovor ukončila.

„Každopádně, já už musím jít a smýt si tu pleťovou masku. Šťastnou cestu.“

Sotva odešla, Lottie se rychle vrátila k balení, ale netrvalo dlouho a zase ji někdo vyrušil.

„Propána, co to máš na sobě?“ Do pokoje vnikl Ollieho sarkastický hlas. Opíral se o rám dveří a s překříženými pažemi pozoroval, jak se Lottie snaží sbalit posledních pár věcí, co měla v pokoji.

„Ollie!“ Náhlé zjevení jejího nejlepšího přítele Lottii tak překvapilo, že se leknutím musela chytnout za srdce. „Jak ses sem dostal? A kolikrát ti mám říkat, že máš klepat?“ Ve snaze zapnout nacpané kufry se Lottie trochu zadýchala. Olliemu bylo čtrnáct stejně jako jí, ale přestože byl vyšší než ona, dosud mu zůstal jeho dětský obličej, který jí připomněl točenou zmrzlinu na pláži a další šťastné vzpomínky.

„Musel jsem proklouznout kolem zlé čarodějnice. Věděla jsi, že její kůže konečně zezelenala?“ Ollie se dábelcky ušklíbl.

Lottie se zahihňala, ale nemohla ignorovat jeho poznámku. Podívala se na sebe a rozpačitě si oprášila šaty. „Co se ti nelíbí na mém oblečení?“ zeptala se.

Ollie se rozesmál a věnoval jí svůj typický sebevědomý úsměv. Jeho džíny byly jako vždy samý psí chlup a Ollie si z toho jako vždy nic nedělal.

„Nejsou na první školní den moc nóbl?“

„Moc nóbl?“ Lottie nemohla uvěřit, že ho napadlo něco tak směšného. „Pro Rosewood Hall není nic moc nóbl. Musím zapadnout. Nemůžu si dovolit, aby mě mezi sebe nepřijali jen kvůli oblečení.“

Lottie se snažila odstranit neexistující smítko na límečku svých šatů. „Většina studentek bude mít nejspíš šaty šité na míru a zdobené zlatem.“

Ollie nenuceně přešel pokoj a posadil se na postel. Rozhlédl se kolem a stiskl rty. Pokoj, obvykle tak plný života díky jejím vlastnoručně vyráběným výstřednostem, byl nyní zcela holý, protože všechno, co Lottie vlastnila, nacpala do dvou růžových kufrů.

„No,“ začal Ollie a sáhl do kapsy. „Jestli na chvíli dokážeš zapomenout na to, co si o tobě myslí jiní lidé...“ Vytáhl pomačkanou obálku a vybledlý polaroidový snímek, který míval na zdi svého pokoje. „Tohle je pro tebe.“

Lottie se pro obě věci natáhla, ale Ollie trhl rukou zpátky.

„Ten dopis nesmíš otevřít, dokud nebudeš sedět ve vlaku.“

Lottie s překvapeným výrazem přikývla a Ollie jí pomalu položil obě dvě věci do dlaně. Byla to fotografie, kterou viděla snad tisíckrát: oni dva na pláži, s nosy upatlanými od zmrzliny a se zářivými úsměvy v dychtivých obličejích. Přestože barvy vybledly, pořád bylo vidět korunku, kterou měla na hlavě Lottie, a rohy, které si na hlavu posadil Ollie. Jako děti trvali na tom, že tyhle propriety budou nosit každý den a všude, kam půjdou. Ollie prohlásil, že je pohádkový skřítek Puk ze Shakespearova *Snu noci svatojánské*. Tu hru viděli jednou večer pod širým nebem na pláži. Ollieho natolik okouzilo, že skřítkovi vřdycky prošly všechny jeho rošťárny, až z toho usoudil, že pokud bude mít na hlavě rohy, projdou všechny nezbednosti i jemu. Na druhé straně korunka, kterou nosila Lottie, neměla tak příjemný původ. Lottie přejela palcem po

šperku na fotografii a při vzpomínce na den, kdy ho dostala, ji slabě píchlo u srdce.

„Dopřeju ti trochu času, aby ses mohla rozloučit,“ zašeptal Ollie. Bez námahy zvedl ze země oba kufry a odnesl je dolů do auta. Jakmile byl pryč, Lottie si zamyšleně položila oba dárky od Ollieho k ostatním důležitým věcem, které si poskládala na prázdnou postel, aby na nic nezapomněla. Každou z nich si pak opatrně vložila do tašky. Nejdřív vybledlý polaroidový snímek a dopis od Ollieho, oblíbený náčrtník, nejoddanějšího společníka – plyšového pana Trufflese, zarámovanou fotografii své matky v dlouhé róbě z maturitního plesu a nakonec předmět, který se mezi ostatní vůbec nehodil: korunku s půlměsícem, její nejcennější majetek. Sbalit celý svůj život do dvou kufrů, džínového batohu a malé tašky přes rameno s pevným bílým popruhem trvalo Lottii asi hodinu. Rozhlédla se po prázdné místnosti.

Zvládla jsem to, mami, pomyslela si. Dostala jsem se do Rosewoodu, přesně jak jsem slíbila.

2

Pro Lottii (Čestnou princeznu města St. Ives)

Připadá mi, že jsem tě za ten poslední rok, co jsi tak pilně studovala, sotva viděl, a teď najednou odjíždíš a budeš žít na druhém konci země. Bez tebe to už nikdy nebude stejné, ale jsem si jistý, že prožiješ dost dobrodružství za nás oba.

Chtěl jsem ti na rozloučenou věnovat pohádkovou knížku, protože vím, jak moc je máš ráda, ale měl jsem strach, že už stejně všechny máš, a tak mě napadlo dát ti ten polaroidový snímek, který ti každý den připomene mou existenci.

Nemůžu se dočkat, až mi budeš vyprávět, co všechno jsi v Rosewoodu prováděla. Jsem na tebe tak pyšný, že ses tam dostala, ale budeš mi hrozně chybět. (Pauza na setření slzy.) JAK SE OPOVAŽUJEŠ NECHAT MĚ SAMOTNÉHO V TÉHLE TURISTICÉ PASTI!!! ZRÁDCE!! (Sleduješ, jak v rámci obranného mechanismu otáčím svůj smutek v hněv??)

Tvůj přítel Ollie

P. S. Přines mi zlatou korunu nebo něco (předpokládám, že jednu dostaneš hned při příjezdu).

Lottie se usmála a znovu se pustila do čtení dopisu od svého nejlepšího přítele. Na chvíli si dovolila pocítit nad svým odjezdem z Cornwallu slabou lítost. Zahledla se z okna vlaku na bujnou zeleň krajiny, která se míhala okolo, a ve vzpomínkách se vrátila k jednomu dni minulého roku, kdy podávala svou přihlášku do Rosewood Hall. Před pěti lety

slíbila své matce, že najde způsob, jak se tam dostat. Večer předtím zuřila bouřka a svět venku byl promáčený a zvlhlý. Její matka ležela pod čtyřmi různými příkrývkami, z nemoci, která ji požírala, měla vyhublé a slabé tělo, ale v očích jí dosud přetrvával neuhasitelný žár. Podívala se na Lottii a usmála se svým vřelým úsměvem.

„Dokážeš všechno, na co pomyslíš, moje malá princezno.“

Přijetí do školy nebylo vůbec snadné, protože Rosewood poskytoval stipendium jen velmi vzácně. Takoví uchazeči museli prokázat mimořádný potenciál. Byla to škola, která se pyšnila svou výjimečností. Rosewood nebyl místem, kam jste se jen tak rozhodli jít. Nemohli jste si prolistovat brožuru a říct si, že tam chcete chodit. Pro Lottii, která bydlela se svou nevlastní matkou v pekárně, jež patřila její zemřelé mámě, neexistoval způsob, jak sehnat dostatek prostředků na školné. Lottie se ale nevzdala. Neúnavně pracovala, vzdala se všech společenských událostí a koníčků, brzy vstávala, aby splnila své domácí povinnosti, a pak se zamkla nahoře a vytrvale studovala. Celou dobu snila o tom, že jednoho dne projde branou Rosewoodu a zařadí se mezi děti elity, stejně jako její prapradědeček, před mnoha a mnoha lety. Samozřejmě připravená změnit svět k lepšímu.

„Příští stanice Rosewood. Ujistěte se, prosím, že při výstupu z vlaku nezapomenete na žádné ze svých zavazadel.“

Popadla své dva kufry a zapřemýšlela, jestli je jedinou studentkou, která do internátní školy cestuje veřejnou dopravou. Předpokládala, že většina studentů přijede vlastním autem, ale na mapě, kterou s Oliem dlouhé hodiny studovali, viděla i něco, co nápadně připomínalo přistávací plochu – opravdu někteří studenti přilétali helikoptérou? Měla i ona udělat všechno proto, aby mohla přicestovat vrtulníkem? Věděla, že je to hloupá myšlenka, ale díky ní si znovu uvědomila, jak moc se liší od ostatních studentů.

Najednou pocítila neklid a zašmátrala v tašce po své korunce s půlměsícem. Její matka byla úžasná vypravěčka a každý večer

před spaním své dceři četla. Lottie měla nejraději pohádku O Popelce a prosila maminku, aby jí přečetla každou verzi pohádky, kterou dokázala objevit. Fascinovalo ji, jak různorodé byly. Matka jí vysvětlila, jak pohádky, stejně jako většina věcí na světě, vznikaly a adaptovaly se. Úplně nejvíc na nich Lottii přitahovalo dobro, jež v pohádkách vždy zvítězilo. Nezáleželo na tom, kterou verzi pohádky četla, vždycky v ní vystupovala laskavá princezna, a stejně taková toužila být i Lottie. A tak jí maminka k sedmým narozeninám věnovala dědičnou stříbrnou korunku s půlměsícem, jež se v rodině Pumpkinových předávala už po generace a která rodinu spojovala s Rosewood Hall.

Lottie sledovala, jak se krajina za oknem vlaku pomalu mění ve vzpomínku na oslavu jejích sedmých narozenin.

„Tvůj prapradědeček dostal tuhle korunku, když chodil do Rosewoodu, a předal ji další generaci. Jednoho dne, až budeš sama mít děti, ji zase můžeš předat jim.“

Lottie stěží poslouchala, protože nedokázala odtrhnout oči od předmětu v krabici.

S největší opatrností si posadila korunku na hlavu. Bohužel, její sedmiletá hlavička byla příliš malá. Korunka jí téměř okamžitě spadla a přistála na tvrdé dřevěné podlaze jejich obývacího pokoje a v moři dětí přecpaných narozeninovým dortem vypadala jako z jiného světa. Protože Lottie byla nesmírně citlivá, dala se hned do pláče. Nebylo to ani tak kvůli tomu, že jí korunka nesesedla, ale hlavně proto, že v porovnání s tímto předmětem – tím zosobněním dokonalosti a velkoleposti, které se do jejich skromného domu vůbec nehodilo – vypadalo všechno ostatní tak bolestně obyčejně. Korunka zářila třpytivou nádhrou, ale její světlo ještě víc ukazovalo, jak obyčejný je okolní svět.

„Lottie už zase brečí,“ zabručela jedna z návštěvnic oslavy.

„Zmlkni, Kate,“ napomenul ji Ollie. „Nebud' zlá jen proto, že jsi nic nevyhrála.“

„ALE JÁ JSEM MĚLA VYHRÁT!“

Tahle ostrá výměna názorů způsobila, že se Lottie cítila ještě hůř – teď byli smutní i hosté na její oslavě. Zrovna když se chystala propuknout v opravdový nářek, objevila se vedle ní maminka a zachránila celý den.

„Fajn, posaďte se, všichni. Kate, jestli dovolíš Thomasovi, aby si nechal dárek, který vyhrál v soutěži, dostaneš odměnu. A Lottie, miláčku, můžeš si připnout korunku těmito sponkami.“ Sáhla do kapsy a vytáhla dvě vlásenky.

„A teď všichni poslouchejte – tahle korunka je velmi vzácná.“ Maminka Marguerite ji zvedla ze země a Lottie si všimla, jak v jejích rukou vypadá přirozeně. „Tahle korunka má kouzelnou moc.“

Všechny děti se okamžitě ztišily a dychtivě očekávaly jeden z kouzelných Margueritiných příběhů.

„Tahle korunka umožňuje svému nositeli dosáhnout všeho, co si usmyslí, a uděluje mu všechny dobré vlastnosti princezen.“

Během vyprávění Marguerite Pumpkinová sponkami opatrně připevnila korunka na hlavu své dcery a pak jí shrnula vlasy dopředu, aby sponky nebyly vidět.

„A teď, můžete vyjmenovat tři dobré vlastnosti princezen?“ Rozhlédla se po dětech, ale všechny se styděly, jako většina dětí, kterých se něco zeptáte. „Co třeba statečnost? Myslíte, že jsou princezny statečné?“ Děti souhlasně přikyvovaly. „A co dál?“

„A, a, jsou krásné!“ vykřikl Ollie.

Marguerite se jemně usmála. Jeho nevinná upřímnost ji dojala.

„No, ano, obvykle jsou krásné, ale jejich krása vychází zevnitř, protože jsou...“ Zvedla ruku a čekala, jestli někdo doplní její větu.

„Jsou laskavé!“ pronesla Kate a usmála se na Lottii.

„Ano, dobře, Kate. A jaké jsou ještě?“

Lottie, povzbuzená úsměvem své kamarádky Kate, se rozhodla přednést svou vlastní myšlenku: „Nikdy se nevzdávají svých snů.“

„Výborně, Lottie. Jakým slovem bychom to mohli popsat?“

„POPLETENÁ,“ zaječel Ollie. Všichni se rozesmáli, ale Lottie jen zakoulela očima.

„Ehm... ochotná?“ nabídl Charlie. Na moment se rozhostilo ticho, jak se všechny děti usilovně snažily najít vhodné slovo. Dokud na to nepřišla Lottie. Bylo to jako blesk z čistého nebe. A bylo to zcela zřejmé. Najednou jí to slovo připadalo jako nejsilnější a nejdůležitější slovo na světě, jako slovo, které navždy změnilo způsob, jakým ke všemu přistupovala.

„Nezastavitelná.“

Sotva Lottie to slovo vyřkla nahlas, věděla, že přesně to chce, aby jí korunka poskytla: sílu nikdy, ale vůbec nikdy se nevzdat, stát se nezastavitelnou silou dobra, ať už se to světu bude líbit, nebo ne.

Pomyšlení, že už je to sedm let, co korunku dostala, jí připadalo zvláštní. Od té doby, co její matka dva roky nato zemřela, se její život radikálně změnil a Lottie občas měla problém uvěřit, že to všechno není jen hrozně smutný sen. Potrásla hlavou a přinutila se zahnat smutek zpátky do kouta. Konečně v tašce nahmatala korunku, na chvíličku ji stiskla a lehounce pohladila malé drahokamy, které zdobily přední stranu. Raději by měla korunku na hlavě, ale zatímco jela vlakem, bylo lepší nechat ji v tašce.

Pak si pro sebe zarecitovala svou mantru: „Budu laskavá, budu statečná, budu nezastavitelná.“

Mohla by to zvládnout. Podaří se jí zapadnout mezi ostatní. A uspěje, přesně jak to slíbila své matce.

„Přijeli jste do stanice Rosewood, hlavní nádraží. Přestup do Rosewood Hall.“

Lottie si odhodlaně posbírala svoje zavazadla. Byla připravená začít novou kouzelnou kapitolu svého života a prokázat, že do tohoto světa rozhodně patří.

Lottie nastoupila do autobusu, který odjížděl od nádraží. Vysadil ji rovnou u vjezdu do školy, před dvěma křídly ohromné kované brány, zdobené písmeny R a H, zabudované v masivní zdi, která ohraničovala pozemky Rosewood Hall. Otevřenou branou se vstupovalo do velkého altánu, jehož střecha připomínala baldachýn. Scházeli se tu všichni příjíždějící studenti. Střechu nesly kamenné sloupy, ozdobené složitě propletenými vyřezávanými trny a růžemi. Vítr, který se mezi sloupy proháněl, vydával zvláštní hvízdání, zvuk, který způsoboval, že jí po zádech přecházelo podivně příjemné chvění.

Rozhlédla se kolem a při pohledu na ostatní studenty a jejich neuvěřitelnou sbírku luxusních automobilů trochu znervózňela. Několik aut poznala, protože trávila spoustu času s Olliem. Byla přesvědčená, že kdyby je viděl, začal by slintat. Žádný jiný student si nenesl svá zavazadla a většina z nich si nadšeně povídala s ostatními nebo náruživě tūkala do svých telefonů, než je budou muset před začátkem školního roku odevzdat.

V Rosewoodu studovaly děti od jedenácti let, takže spousta z nich už se navzájem znala, a tím pádem se Lottie ještě víc cítila jako outsider. Chtěla jít poděkovat řidiči, ale mezi sloupy se nečekaně prohnal silný vítr a zaskučel tak, že se v něm hlasy všech studentů úplně ztratily. A v té chvíli ji uviděla.

Periferním viděním zachytila tajemnou postavu.

Za autem, které ji přivezlo, stála dívka – vysoká a štíhlá, s krátkými vlasy černými jako uhel, oblečená v obnošené bílé kožené bundě a s kytarovým pouzdem bezstarostně přehozeným přes rameno. Nebyla jako ostatní studenti, něco na té dívce prozrazovalo její vnitřní žár – byla jako zachmuřený temný bouřkový mrak. Vytahovala z auta svoje zavazadla. Řidič se jí pokusil pomoci, ale narazil na odmítavé gesto a sklíčeně ustoupil stranou. Lottie dívce neviděla do tváře, protože ji zakrývaly velké sluneční brýle. Pocítila náhlou, instinktivní potřebu podívat se na ni zblízka. Připadalo jí, že mezi nimi něco je – jako by jí k té dívce něco přitahovalo. Než se však stačila srovnat s tím podivným pocitem důvěrnosti, její výhled narušil stoh knih s nohama.

„Promiňte, prosím, procházím!“

Lottie spěšně odtáhla svůj růžový kufr z cesty. Ještě nikdy neviděla tak malou osobu nést tolik věcí. Vypadala, že se každou chvíli svalí, a přesto se jí nějak podařilo udržet rovnováhu a zůstat v klidu. Tahle dívka byla evidentně silnější, než se dalo odhadovat podle její výšky. Přestože měla tvář schovanou za hromadou knih a zavazadel, Lottie zahlédla hustou hřívu tmavých kudrnatých vlasů. Jak proboha věděla, kam má jít? To byla záhada. Obešla Lottii právě v okamžiku, kdy se kolem prohnal dav sedmáků. Jako by si to dokonale načasovala.

„Zdravím!“

Když se za stohem knih objevil dívčin obličej se zářivým úsměvem a dvěma obrovskými hnědými očima, které ještě zvětšovaly brýle s kulatými obroučkami a silnými skly, Lottie nadskočila leknutím a její mozek v dívce okamžitě uviděl sovu.

Drobná soví dívka mrkla na kufr u Lottiiných nohou. „Ty musíš být v Rosewoodu nová – to je tak vzrušující!“ Znovu se podívala na Lottii a důkladně si ji prohlédla. „Oceňuju tvou oddanost růžové barvě,“ kývla k šatům, jež měla Lottie na sobě, ke kufrům a dalším doplňkům.

Lottie cítila, jak rudne, což byl reflex, který ji sužoval od malička.

„Děkuju, já...“

„Jak vidím, trpíš dost výrazným idiopatickým kraniofaciálním erytémem.“

Soví dívka se naklonila, aby si Lottiiin obličej prohlédla zblízka. Lottie se bezděčně odtáhla a zamrkala. Domnívala se, že má velmi slušnou slovní zásobu, ovšem tohle bylo za hranicemi jejích schopností.

„Totiž, červenáním. Vlastně je to docela milé. Ale mohl by to být i jeden z prvotních symptomů erytematoteleangiektatické formy rosacey...“

Jak soví dívka pokračovala v určování diagnózy, Lottie ji následovala po cestě ke škole a celou cestu tupě přikyvovala.

Když se rozhlédla kolem sebe, už teď cítila, že vstoupila do úplně jiného světa. Cesta vedla skrz tři kamenné oblouky. Jak pod nimi procházely, Lottie si všimla nádherně rytých měděných portrétů, připevněných na vrcholu každého z nich. Poznala tři zakladatele Rosewoodu: Florence Ivyovou uprostřed a Balthazara Conche nalevo. Na posledním z nich, na tom vpravo, byla vyobrazena dvojčata Shray a Sana Stratusovi. Všichni čtyři upřeně zírali na studenty a pod tíhou, kterou Lottie ucítila v jejich pohledu plném očekávání, bezděčně naprázdno polkla.

Bud' statečná! připomněla si.

„Osobně si myslím, že je to rozkošné, ale pokud jsi zároveň náchylná k erytrofobii, mohl by to být problém.“

Soví dívka se sama pro sebe zachichotala a pak se s úsměvem obrátila na Lottii, které chvíli trvalo, než si uvědomila, že dívka přestala hovořit a že by měla nějak zareagovat.

„Erytrofobie?“ zeptala se. Měla by to slovo znát? Nepředvedla právě, jak je hloupá?

Soví dívka na ni chvíli hleděla a pak zcela nečekaně vybuchla

smíchy. Zvuk jejího chichotání byl tak roztomilý, že to Lottii připomínalo pištění štěněte.

„Promiň, hloupě plácám. Tady...“ Dívka se podivně zhoupla v bocích a přehodila si kufr do jedné ruky.

Lottie byla přesvědčená, že tentokrát se opravdu všechno skácí na zem, ale k jejímu úžasu zůstal celý stoh pohromadě, jako při nějakém cirkusovém vystoupení. Soví dívka sáhla náhle uvolněnou rukou do kapsy a vytáhla z ní malou papírovou kartičku. „Jsem Binah.“

Lottie si nabízenou věc vzala a rychle si uvědomila, že je to vizitka. VIZITKA? Je jim čtrnáct, k čemu čtrnáctiletá dívka potřebuje vizitku?

Binah Faeová

Dobrovolná knihovnická asistentka

Žádosti o radu nebo doučování zasílejte na adresu:

Binah Faeová, Stratus 304B, Rosewood Hall, Oxfordshire

Lottii ochromila hrůza. Potřebuje i ona takovou vizitku? Bylo pro děti elity zcela běžné mít vizitky?

Měla co dělat, aby se přinutila odpovědět.

„Ahoj, Binah, já jsem Charlotte... ale prosím, říkej mi Lottie.“ Modlila se, aby její křestní jméno stačilo, a ulevilo se jí, když se na ni Binah upřímně usmála. Díky jejímu vřelému úsměvu Lottie úplně zapoměla na tajemnou dívku v kožené bundě.

„Moc ráda tě poznávám, Lottie.“

Obě dívky prošly posledním obloukem a stejně jako Binah, i Lottie svěřila svá zavazadla ženě v golfovém autíčku, které oznámila své jméno a ročník. Pak už jen obě sledovaly, jak jejich zavazadla mizí v prudkém kopci, na němž stála škola. Při pohledu na masivní zeď v dálce a prastaré stromy, které školu obklopovaly, se

Lottii trochu zatočila hlava. Zeď ohraničovala přední část pozemku a končila v růžovém sadu, jenž obklopoval celé zbývající území a dal škole jméno. Cestu lemovaly růže všech možných barev a druhů. Nejen že kvetly, přímo zářily tajemným kouzlem.

Cesta do kopce je zavedla ke kamennému oblouku, jímž se vstupovalo na nádvoří před školou. Samotný vstup do školy tvořily obrovské dvoukřídlé dubové dveře v dalším kamenném oblouku, zdobené vyřezávanými trny. Nahoře tvořily trny jména jednotlivých budov v Rosewoodu – Ivy, Conch a Stratus. Jejich uspořádání zrcadlilo to, co symbolizovaly ve školním mottu: „Čest, odhodlání, důvtip.“ Nade dveřmi, vyryté ve zlatě, stálo: ROSEWOOD HALL: AKADEMIE MIMOŘÁDNÝCH TALENTŮ.

Lottie se na chvíli zastavila a v hlavě jí zazněla slova její nevlastní matky.

„Doufám, že nebudeš zklamaná.“

I když se zarazila jen na nepatrnou chvíličku, zaujalo to pozornost její nové kamarádky.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se Binah a tázavě naklonila hlavu k rameni.

„Já jsem jen...“ Lottie se odmlčela. Nechtěla přiznat, jak je nervózní z prvního dojmu, který na ni škola učinila. „... unavená z dlouhé cesty.“

Kdyby jen tušila, jaký dominový efekt ta slova spustí.

„Tý jsi z jiné země?“ zeptala se Binah a její nadšení znovu vybuchlo na povrch.

„Ano.“ *Počkat, cože? Myslela země jako stát, nebo země jako hrabství?*

„To je úžasné. Máme tu spoustu mezinárodních studentů, takže bez problémů zapadneš.“

„Počkej, já myslím...“ snažila se ji Lottie přerušit, vysvětlit, že je jen z Cornwallu, ale Binah vzrušeně pokračovala: „Ne, ne, vůbec

si nedělej starosti,“ a rozzářila se svým nádherným úsměvem, v němž se všechny její zuby třpytily jako perličky a kterým Lottie zcela oslnila. „Jsi v Rosewoodu nováček. A já o něm zase vím úplně všechno, takže můžu každému pomoci.“

Lottie několikrát zamrkala. Ohromilo ji, jak moc jí slova její nové kamarádky Binah připomněla její vlastní touhu přinášet do světa jen samé dobro. Rychle se vzpamatovala a otevřela pusou, aby napravila to nedorozumění, ale Binah se zadívala kamsi za její rameno a zamžourala, ať už viděla cokoliv. „A když mluvíme o věcech, které bys měla znát, zrovna sem přicházejí tři z nich,“ pronesla.

Lottie se podívala směrem, kam hleděla Binah, a uviděla, že se k nim blíží tři dokonale oblečení studenti.

První dívka držela v jedné ruce ledovou kávu a ve druhé telefon, do něhož zuřivě hovořila. Na sobě měla velký kožich, ze kterého čouhalo logo návrháře. Ta dívka klidně mohla být obživlou tmavovlasou Barbie. Další dva byli chlapec a dívka, kteří se pohybovali v naprostém souladu, měli podobnou stavbu těla i vzhled, takže to nejspíš byla dvojčata. Byli jako lesklé bílé hrdličky, téměř celí oblečení v bílém.

„Binah!“ vyjekla dívka z dvojčat vysoko posazeným hlasem, vrhla se vpřed a Binah objala.

Binah jí její objetí oplátila a pak si všichni zároveň všimli Lottie.

„Anastacio, Lolo, Micky – seznamte se s Lottií. Je z ciziny.“

Lottie v duchu zaúpěla a modlila se, aby nikdo nechtěl vidět její cestovní pas. Dívka podobná Barbie se úsečně rozloučila s osobou na druhém konci telefonní linky a obrátila se k Lottii.

„Je mi potěšením,“ prohlásila odměřeně a natáhla ruku. V jejích slovech zněl lehký francouzský přízvuk. Lottie jí pomalu potřásla rukou. Všimla si, jak je studená. „Líbí se mi tvoje šaty,“ dodala dívka.

Lottie se začervenala. Uvědomila si, že tahle dívka nejspíš vůbec netuší, jak povzbudivá a laskavá pochvala to pro ni je.

„Jé, děkuju –“

Než ale stačila dokončit větu, Barbie ji přerušila slovy: „Fajn, dost tlachání. Už mě nebaví tady jen tak postávat a navíc se chci podívat, jestli někdo špatně nezachází s mými zavazadly.“

Dvojčata se zahihňala.

Binah se naklonila k Lottii a pošeptala jí do ucha: „To je celá Anastacia. Je to dcera francouzského velvyslance. Je velice zábavná.“

Lottie přikývla a dívala se za Anastacií, která spolu s ostatními zamířila ke dveřím. Lottie ale zjistila, že za nimi nemůže jít. Omámila ji těžká vůně, která jako by provoněla veškerý okolní vzduch. Lottii připadalo, že se ve vůni levandule a růží ponořila do hlubokého snu, skoro jako by vstoupila do jiného světa. Vzhlédla k budově, která se nad ní tyčila. Měla pocit, že na ni škola volá a přitahuje ji svou atmosférou. V tu chvíli věděla, že tu má být. Cítila to hluboko v kostech. Korunka, již si schovala do tašky, ji pálila na boku. Dokázala to. Dostala se do Rosewoodu. A v tom okamžiku si uvědomila jednu důležitou věc. Nebála se, že ji škola zklame. Bála se, že ona zklame školu.

„*Allez!* Někteří z nás by se rádi dostali do Rosewoodu dřív, než zemřou sešlostí věkem, děkuju.“

Anastaciin hlas prořízl vzduch, probral Lottii z opojení a přinutil ji dát se znovu do kroku. „Co děláš?“ zeptala se Anastacia.

„Absolutně netuším,“ odpověděla Lottie, zatímco prvními krůčky vstupovala do Rosewood Hall.

4

Těžké dveře do dřevem vykládané vstupní haly byly doširoka otevřené a vítaly nové i staré studenty, kteří proudili dovnitř a nadšeně bzučeli jako dobře oblečené včely v úlu. Sluneční světlo, jež za Lottii zvláštním způsobem dopadalo na kamenný oblouk kolem dveří, vyvolávalo dojem, že dvůr, z něhož právě přišli, je namalovaný obraz. Jako by překročením prahu spadla do jiného světa.

„Zahajovací projev a ohňostroj nezačnou dřív než pozdě večer, takže se můžeš ubytovat na koleji, odpočinout si a možná si vyzkoušet uniformu. Setkáme se předtím, než to všechno začne.“

Všech pět nyní stálo ve frontě na registraci. Binah vytáhla velký, krásně vázaný dokument, který měla ve svém uvítacím balíčku i Lottie. Ten její byl ovšem fialový, zatímco Binah měla žlutý.

„Na kterou kolej ses dostala po rozřazovacím testu?“

Micky, Lola, a dokonce i Anastacia při té otázce ožili a s napětím očekávali Lottiinu odpověď. Spolu s přihláškou musela Lottie odeslat i rozřazovací test s otázkami typu „Co kdyby“ a několika dalšími kvízovými otázkami. Její odpovědi určily, která kolej pro ni bude nejvhodnější.

„Jsem v koleji Florence Ivyové.“

Ostatní studenti se po sobě podívali a Lottie se lekla, jestli neřekla nějakou hloupost.

Binah vyprskla smíchy a poplácala Lottie po zádech, což by se od kohokoli jiného dalo považovat za blahosklonnost, ale její srdeč-

ný úsměv zabránil Lottii brát to jako urážku. „Promiň, promiň! Nikdy nenazýváme koleje plnými jmény. Stačí jen Ivy, Conch a Stratus.“

Lottie si nemohla pomoci a zase zrudla.

„Vidím, že ty jsi v koleji Stratus,“ poznamenala a ukázala na žlutý dokument, který Binah držela v ruce.

„*C'est n'importe quoi*,“ přerušila je Anastacia a střelila po ní očima skrytými za slunečními brýlemi.

Lottie francouzsky moc nerozuměla, ale pochopila, že to Anastacia považuje za hloupost.

„Binah byla jedinou studentkou, které kdy byly nabídnuty všechny tři koleje – a z nějakého podivného důvodu si zvolila Stratus, a ne Conch,“ vysvětlila Anastacia.

„Hej,“ zvolala Lola, která se zatvářila, jako by ji to skutečně urazilo.

„Není v tom nic osobního, Lolo. Chci jen zdůraznit, že Conch je bezpochyby nejlepší kolej a stejně tak je červená nejlepší barva.“

Lola a Micky zároveň protočili panenky. Zjevně byli na takové poznámky od Anastacie zvyklí.

Binah směrem k Lottii pokrčila rameny, jako by pozvání do všech tří rosewoodských kolejí nic neznamenalo, ale její stydlivý úsměv naznačoval, že moc dobře ví, jaká je to pocta.

Jakmile Lottie vystála frontu, prefekt koleje Ivy, FREDDIE BUTTERFIELD, jak Lottie vyčetla z jeho jmenovky, jí na celé pololetí sebral telefon a podal jí další uvítací balíček. Lottie věděla, že to přijde – používat telefon bylo během pololetí přísně zakázáno – přesto měla pocit, jako by odevzdávala kus sebe samotné. Protože její matka zemřela a Lottie kvůli usilovnému studiu neměla čas na kamarády, byl Ollie jediným člověkem, se kterým si posílala zprávy. Odtud mu ale nesměla psát ani e-maily, protože používání internetu se přísně hlídalo. Představa, že ho nebude

mocť snadno kontaktovat, ji trochu znervózňovala, rychle však ten pocit zahнала.

„Vítejte v Rosewoodu, slečno... Pumpkinová.“ Chlapec nad jejím příjmením PUMPKINOVÁ, což znamená DÝŇOVÁ, na moment zaváhal a Lottie se trochu zastyděla, ale pak nad tím mávla rukou. „Tady v tašce máte nějaké dárky, které vám věnovala škola. Najdete tam i klíč od svého pokoje a kód ke vstupu do koleje Ivy. Všechno ostatní nezbytné vybavení najdete ve svém pokoji. Telefon dostanete zpátky na konci pololetí. Děkuji vám. Přeji vám hezký den.“ Jeho tón naznačoval, že ze začátku dne byl možná plný nadšení, ovšem vzhledem k tomu, že musel u každého studenta postupovat podle stejného scénáře, měl teď co dělat, aby vnesl do svého proslovu aspoň trochu života.

Vyšli ze vstupní haly a rozloučili se s Anastacií, která zamířila k mostu směrem ke koleji Conch. Doprovázela ji kudrnatá blondátá dívka, která na ni zřejmě čekala. Lottie zvědavě sledovala, jak Anastacia dívku pevně objala. Nebyla si jistá, jestli si tu scénu jen nepředstavuje. U dívky, s níž se právě seznámila, jí totiž tak silný projev citů připadal poněkud zvláštní.

Binah ji vzala na prohlídku školy. Minuly hlavní budovu části Stratus, kolej Stratus, která se, jak naznačovalo její jméno, nacházela v nejvyšší věži školy. Velmi příhodně tuhle kolej reprezentoval sokol, přesněji řečeno dřemlík tundrový, symbol moudrosti, který byl vyřezaný na plaketi nad vstupem do věže. Tam zanechaly dvojčata, jež předtím, než vyšla po schodech nahoru, Lottii synchronizovaně zamávala.

Pak se ocitly v hlavní části školy a Binah zahájila improvizovanou přednášku o budovách, kolem nichž procházely. Rty se jí pohybovaly tak rychle, že je Lottie ani nestačila sledovat, a používala taková slova, která zněla jako úplně jiný jazyk.

„Spletitá fenestrace zasedací síně je záměrným pastišem gotického stylu z osmnáctého století...“

Lottie přikývla. Jsou všichni studenti Rosewoodu takhle výřeční?

Anastacia prohlásila, že Binah je jedinou studentkou, kterou kdy pozvali do všech tří kolejí, a Lottie se náhle pevně rozhodla.

Chci být taky tak chytrá.

Využije svůj čas v Rosewoodu k tvrdé práci, aby na ni matka mohla být hrdá.

Sotva vyšly z hlavní části školy, což nebyla zrovna krátká procházka, takže Lottie byla ráda, že s sebou nemusí vláčet svoje zavazadla, pokračovaly po dlážděné cestě vedoucí ke koleji Ivy. Asi ve čtvrtině cesty z kopce, usazená mezi rododendrony, které tvořily hustý porost na okraji rosewoodského lesa, stála majestátní kamenná budova. Za kovanou branou se nacházela kolej Ivy Wood, její nový domov. Byla to nádherná stavba a vypadala jako hotel, tak byla velká – a skutečně byla skoro jako hotel. Lottie se dočetla, že vedle mnoha pokojů s vlastní koupelnou má kolej Ivy Wood vlastní vstupní halu, kuchyni, jídelnu, knihovnu a několik studoven. K šedivým kamenným zdem přiléhal v propletených vrstvách břecťan, který se po stranách budovy plazil nahoru. Cestu k hlavním dveřím lemoval hustý porost vistárie, jež se pnula po vyvýšených konstrukcích... Bylo to tu. Tohle byl její domov na následující čtyři roky.

„Jaká architektura převažuje ve tvé zemi?“

Nečekaná otázka vytrhla Lottii z jejího snění. Podívala se na Binah a hlas se jí zadrhl v hrdle. Přiznat to nedorozumění bude velice ponižující, ale musí to udělat. Teď měla šanci.

„Já...“

Dál se ale nedostala.

„Jé, podívej, není nádherný?“ Binah vzrušeně zatleskala.

Lottie zvedla hlavu. Její pohled upoutalo jezírko uprostřed zahrady. Nacházela se tam bronzová socha jelena. Nad hlavou se mu

jako koruna rozpínalo rozložené paroží a zvláštním, povědomým způsobem se jí pohledem zabodával do očí.

Binah ji s teskným povzdechem vedla blíž.

„Jmenuje se Ryley – je to ochránce Rosewoodu a symbol tvé koleje.“

Lottie měla co dělat, aby od něho odtrhla oči. Už zase zapoměla, že by měla vysvětlit Binah to nedorozumění, téměř jako by ten jelen úmyslně odváděl její pozornost.

„No tak.“ Binah natáhla ruku, palcem jemně štouchla Lottii do dlaně a odvedla ji od Ryleyho ke vchodu do koleje. „Pojď se přihlásit a nastěhovat do pokoje, z té cesty už musíš být unavená.“

Lottie zasténala. Být v Rosewoodu ji vážně zcela vyčerpalo, a to vyučování ještě ani nezačalo.

Binah ji odvedla až ke dveřím do koleje a nechala ji tam stát s jasnými instrukcemi ohledně pozdějšího setkání.

„Vyzvednu tě v sedm hodin před branou Ivy Wood a vezmu tě do Kouzelného stanu, kde se seznámíš s ostatními. Kdybys potřebovala nějakou pomoc, až odejdu, tvoují kolejnií matkou je profesorka Devinová...“ Binah se na moment zarazila a zamyšleně si položila prst na rty. „Ačkoli ta tu teď nebude, protože poskytuje seznamovací přednášku, ale jsem si jistá, že některá prefektka ti s radostí pomůže.“

Lottie se svědomitě naučila jména všech učitelů a vedoucích pracovníků školy, ale ze všeho nejvíc se těšila na setkání se zástupkyní ředitele a matkou koleje Ivy, profesorkou Adinou Devinovou.

Ollie si neodpustil vtípky na její adresu. Tvrdil, že to zní jako jméno nějaké čarodějky. Lottie mu připomněla, že je velmi citlivá, pokud se vtipkuje o jménech osob, a zdůraznila, že „*to zní spíš jako jméno kmotřičky víly, děkuju mnohokrát*“.

„Máš štěstí. Profesorka Devinová je úžasná žena,“ zasnila se Binah a tvář jí ozdobil široký úsměv. „Jen udělej všechno pro to, abys

nepoznala její temnou stranu. Dokáže křičet tak hlasitě, že se kolem tříští sklo.“

Lottie při té představě naprázdno polkla. Nesnášela, když na ni někdo křičel.

Binah ji rychle objala. Lottie svou novou kamarádku pevně stiskla a uvědomila si, že nechce, aby odešla. Binah už jí tolik pomohla a Lottie se bála, že bez ní bude úplně ztracená.

„Mockrát děkuju, Binah.“ Než ji pustila, ještě jednou ji pevně stiskla.

Binah se na ni usmála, až se jí v širokém, povzbudivém úsměvu zatřpytily zuby.

„Určitě sem skvěle zapadneš, Lottie. Myslím, že jsi přesně to, co takhle škola potřebuje.“ A veselým krokem odkráčela směrem ke koleji Stratus.

Lottie se bez Binah cítila jinak. Všechno jí najednou připadalo mnohem větší než před několika minutami a do nitra se jí vkradla znepokojivá osamělost.

Bud' statečná.

Vstoupila do koleje. Uvnitř ji přivítala slavnostně vyzdobená vstupní hala s velkým obrazem v dubovém rámu. Zobrazoval drobnou, ale přísnou ženu ve fialovém s jelenem po boku. Samozřejmě, že šlo o Florence Ivyovou. Mračila se ze svého rámu, dožadovala se, aby ji svět bral vážně, a probouzela odhodlání ve všech, kdo se na ni podívají.

Já vás nezklamu, slečno Ivyová.

Za stolem u vstupu do budovy seděla boubelatá rusovlasá prefektka se jmenovkou, na které stálo ELIZA LOOPEROVÁ. Usmála se na Lottii a zapsala ji. Výrazně voněla perníkem a její pihami hustě posetý obličej trochu připomínal mapu souhvězdí. Na rozdíl od Freddieho vypadala, že opravdu nadšeně touží pomáhat.

„Moc ráda tě poznávám, Lottie!“ Podala jí malou knížečku s názvem POLOLETNÍ ROZVRH vytištěným krásným písmem na přední straně.

„Tohle je tvůj konečný rozvrh. Najdeš tam, do které družiny patříš, tedy s kým se zúčastníš většiny vyučovacích hodin.“

Lottie přikývla. Už zkoumala, jakým způsobem se v Rosewood Hall organizuje výuka. Každý ročník se dělil na několik družin po zhruba dvaceti studentech z jedné koleje. Většinu vyučovacích hodin navštěvovala celá družina pohromadě a Lottie se modlila, aby se dostala do dobré skupiny.

„Jestli chceš posílat a dostávat dopisy, ve svém uvítacím balíčku najdeš adresu své soukromé poštovní příhrádky. Větší balíčky můžeš posílat nebo si je vyzvedávat v poštovní místnosti vedle budovy Stratus.“

Lottie znovu přikývla. Poštovní systém si s Olliem prošla snad milionkrát. Vzájemně se tak ujišťovali, že najdou cestu, jak být v kontaktu.

„Jsi na pokoji 221. Tvoje spolubydlící dorazila asi před půlhodinou. I ona je tu nováček, takže kdyby některá z vás měla další otázky, dejte mi vědět,“ rozzářila se.

Spolubydlící! To slovo zaznělo v Lottiině hlavě jako poplašné zvonění. Jak mohla zapomenout, že konečně pozná svou spolubydlící? Dívku, se kterou stráví minimálně následující dva roky života? Vyběhla do druhého patra a zastavila se před pokojem 221 na konci chodby. Před ní se tyčily velké bílé dveře s lesklými zlatými číslicemi. Zhluboka se nadechla a duševně se připravila.

Otevřela a ze všeho nejdřív si všimla, jak je pokoj velký. Její podkrovní pokojík v Cornwallu byl proti tomuhle jen jako skříň. Byl tu dokonce i balkon, jedna z výhod bydlení ve druhém patře. Na protějších stranách pokoje stály dvě bílé kovové postele. Mezi nimi, přesně uprostřed lakované dřevěné podlahy, ležel perský ko-

berec. Jak očekávala, na prázdné posteli na ni čekala její nová fialová tartanová školní uniforma. Holá postel a stěny ji vzrušovaly, nabízely spoustu možností k výzdobě.

Když se podívala na druhou stranu pokoje, která už byla obsazená, připadalo jí, že něco není v pořádku. I tato část pokoje byla dosud holá, až na zarámovaný plakát k filmu *Rebel bez příčiny* zavěšený na zdi. Její spolubydlící se ani nenamáhala povléct si postel. Ležela natažená na matraci a obličej jí zakrývala kniha.

Spala?

Lottie byla z celého vzrušujícího dne rozčilená a nechápala, jak ta holka může takhle klidně spát. Pocítila podivnou netrpělivost. Věděla, že by měla svou spolubydlící nechat být, ale nemohla si pomoci. Sáhla na kliku a silně za sebou práskla dveřmi.

Dívka se zprudka posadila. Kniha jí spadla z obličeje a odhalila kštici krátkých černých vlasů a tmavé pronikavé oči, které jako by dohlédly až na dno Lottiiny duše.

Lottie tomu nemohla uvěřit. To byla ona, ta dívka, kterou viděla před školou.

„To jsi ty,“ vydechla Lottie.

Jestli měla dojem, že ji dívka při prvním setkání zaujala, takhle zblízka jí připadala jako vír. Byla ztělesněním dospívající rebelie. Chaosem a anarchií v lidské formě. Nemohly být odlišnější. Ať byla Lottie jakákoliv, ta dívka byla jejím protikladem. Přesto na ní bylo něco tajemně povědomého, co Lottie nedokázala pojmenovat.

Držela se se záviděníhodnou sebejistotou a lehkostí, takže ve srovnání s ní Lottie působila nesměle a nemotorně. Lottie odhadovala, že dívka má své krátké vlasy nabarvené, na přírodní černou byly totiž černé až příliš. Měla výrazný make-up a na sobě tričko s obrázkem hudební skupiny, o které Lottie nikdy neslyšela, což ji dost vylekalo, protože najednou dostala strach, jestli by ji neměla znát.

„Ano?“

„Ahoj, promiň... Ahoj!“ V zoufalé snaze napravit trapnost rozpačitého, ohromeného ticha se Lottie zadržávala v řeči. „Už jsme... už jsme se někdy dřív setkaly?“

Dívce něco přelétlo přes obličej, zamrkala, ale pak se suverénně ušklíbla. „To je značně nepravděpodobné,“ odpověděla a povytáhla obočí jako nějaký idol dívčích srdcí z osmdesátých let.

I když přesně nevěděla proč, Lottie se okamžitě začala červenat.

Dívka natáhla ruku, aby si s Lottií potřásla. Dokonce i ruce měly zcela odlišné. Dívčina obnošená potítka a oloupaný černý lak

na popraskaných nehtech způsobily, že se Lottie zastyděla za svůj zlatý prstýnek s mašličkou a pečlivě upravené, na růžovo nalakované nehty.

„Jsem Ellie, Ellie Wolfová.“

Lottie popadla její ruku a v ten moment mezi nimi proběhl náboj statické elektřiny, takže málem nadskočila. Otrásla se, ale nebylo jí to nepříjemné.

„Lottie... Lottie Pumpkinová,“ odpověděla.

„Pumpkinová?“

Lottie se v duchu připravila na příval vtípků na účet jejího zvláštního příjmení, kterým se bude muset naoko smát, ale Ellie ji příjemně překvapila: „To je milé.“

Vtom dovnitř zasvítilo světlo z balkonu, ozářilo její drobné klíční kosti a odrazilo se od stříbrného medailonku ve tvaru diamantu, který Ellii visel kolem krku a na kterém byl erb s vlkem.

Lottie znovu zrudla a instinktivně sklopila oči k zemi. „Děkuju.“

V místnosti se opět rozhostilo rozpačité ticho a Lottie považovala za svou povinnost ho přerušit.

„Už víš, ve které družině jsi?“ zeptala se nadšeně. V duchu se okamžitě napomenula, aby se uklidnila a nedávala svou dychtivost příliš najevo.

„Myslím, že Ypsilon,“ pověděla Ellie lhostejně a vysypala na postel obsah své tašky.

„Já taky!“

Co jsem si to právě řekla o té přílišné dychtivosti? vyčinila si v duchu Lottie, ale Ellie se otočila a usmála se na ni, jako by jí připadalo Lottiino nadšení roztomilé.

Lottii se najednou zdálo, že je strašně nudná, Ellie si toho však vůbec nevšimla, protože se začala prohrabávat věcmi na své posteli.

Netrvalo dlouho a Lottie měla svou stranu pokoje přesně takovou, jak jí chtěla mít. Ve výzdobě byla vždycky dobrá, vytvářela si

výstřížková alba a malovala si do náčrtníků. V Cornwallu, v dřevěném podkroví pekárny, měla svůj pokoj vyzdobený uměleckými obrázky, polaroidovými snímky připevněnými kolíčky na prádlo, pohádkovými světýlky a šňůrou s pastelovými praporky. Bylo to její útulné útočiště, její malý úkryt, kam se mohla schovat.

Sama pro sebe se usmála, oprášila si ruce a chvíli obdivovala svou práci. Bylo to dokonalé. Růžové ložní prádlo, květináče s růžovými růžemi, svíčky v barevných skleněných svícnech. Jak si naplánovala, všechno tu ladilo s bílým a fialovým nábytkem, který viděla na internetových stránkách. Dokonce si přivezla i své nejkrásnější pohádkové knihy včetně sbírky pohádek v papírové vazbě, psací potřeby a pana Trufflese, plyšové prasátko, které se pohodlně usadilo mezi krajkové polštáře. Zvládla to. Oficiálně se nastěhovala a změnila tohle místo ve své...

Lottie se otočila a za sebou uviděla válečnou zónu. Nad chaosem, který panoval na druhé straně pokoje, zalapala po dechu. Kdyby nevěděla, že to tak není, musela by si myslet, že za ní vybuchla bomba. Po podlaze se válely hromady CD a DVD. *Kdo v současné době ještě používá céděčka?* Hromady tmavého oblečení se vršily vedle stohů knih s oslíma ušima a nejrůznějších papírů. Lottie nikdy v životě neviděla větší nepořádek, a to tu jeho původkyně ještě nebydlela ani den. Jediná věc, kterou se Ellie namáhala pečlivě umístit, byla zarámovaná fotografie, na které vyplazovala jazyk a objímala velmi znepokojivého kluka v černém oblečení.

Během plánování, jak si co nejlépe zařídit svůj pokoj na koleji, Lottii nikdy nenapadlo, že by její spolubydlící mohla být... čuně.

Uprostřed všeho chaosu seděla na nepovlečené posteli Ellie se zkříženýma nohama obutýma v těžkých černých botách a hrbila se nad nedokončeným sudoku. V jednom uchu měla sluchátko a do očí jí visely prameny zanedbaných vlasů.

„Zajímavá výzdoba!“ pokusila se odlehčit situaci Lottie, ale znělo to trochu nervózně.

Ellie pomalu vzhledla, vytáhla si z ucha sluchátko a nechala ho viset z postele.

„Co...? Páni.“ Odhrnula si vlasy z očí a při pohledu na druhou stranu místnosti užasle hvízdla. „To všechno jsi stihla za tak krátkou chvíli?“ Její slova dávala tušit, že je spíš vyjevená než ohromená.

„Mít hezký pokoj je pro mě důležité,“ zašeptala Lottie. Dala si záležet, aby význam ukrytý v jejích slovech – jak doufala – vyšel jasně najevo.

„Aha!“ Ellie přehodila nohy přes pelest postele. „Jasně! Hádám, že můj eklektický styl se ti nelíbí?“ Z hlasu jí odkapával sarkasmus. Její dřívější šarm nahradila namyšlenost, jež se Lottii vůbec nezamlouvala.

„No...“ začala Lottie, která si nebyla úplně jistá, jak se k téhle situaci postavit, protože jedinou věc, již skutečně chtěla říct, bylo totéž, co by ve stejné situaci pověděla Olliemu: *Okamžitě si tady uklid, ty čuně.* „Jestli chceš, moc ráda ti pomůžu ty věci roztrdit.“

Ellie vstala, postavila se před Lottii, která tu stála s rukama v bok, a překřížila si ruce na hrudi.

„Ty po mně chceš, abych to všechno uklidila?“ zvolala rozhořčeně.

„No, skřítcí to za tebe asi neudělají,“ prohlásila Lottie. Samotnou ji překvapil její sarkastický tón, jakým nikdy nemluvila.

Ellie vydechla a ironicky se zasmála.

„No, a co když to mám takhle ráda?“ Líbilo se jí, jak se jí daří Lottii vytáčet. Přiloudala se k její dokonale ustlané posteli a sebrala z ní pana Trufflese.

„Hej!“ vykřikla Lottie. „Dávej na něho pozor!“

„Fajn, fajn,“ zabručela Ellie, a zatímco ho držela za tlapku, přehodila si ho přes rameno. „Použiju ho, abych si to tu trochu

vylepšila... protože vidím, že se ti moc nelíbí moje estetika.“ Poslední slovo vyslovila pomalu, po jednotlivých slabikách a rukama přitom udělala ve vzduchu uvozovky.

Lottie se velice obávala jakékoli rozepře, a tak jen sledovala, jak Ellie posadila plyšáka na vrchol obrovské neuspořádané hromady věcí vedle postele.

„Ta-dá!“ zakřenila se. „A teď už máš svůj dokonalý pokoj.“

Lottie na ni zírala s otevřenými ústy. *Ta holka mě určitě jen škádlí.* Cítila, jak ji vzadu v očích štípají slzy. Během života s Beady si zvykla na urážky a rány, ale nikdy ji nenapadlo, že totéž bude prožívat i v Rosewoodu. Zhluboka se nadechla a v duchu provedla svůj rituál, který jí v minulosti pomohl překonat spoustu věcí. Představila si, že má na hlavě matčinu korunku.

Budu laskavá, budu statečná, budu nezastavitelná.

Rozhodla se, že se z toho nebude hroutit.

„Ellie, to vůbec není vtípné.“ Snažila se, aby její hlas zněl pevně, ale nebyla zvyklá mluvit autoritativně. „Vrať mi ho,“ řekla a natáhla ruku.

Ellie se k ní otočila a povytáhla obočí. „Vezmi si ho,“ vybídla ji a posadila se na podlahu. „A vůbec, nechceš se ke mně připojit na mé hromadě odpadků?“ Kývla na Lottii, aby se posadila vedle ní. „Anebo se bojíš, že by sis zničila ty svoje hezké šatičky?“

Tohle prohlášení Lottii skutečně bolestně zasáhlo. Poté, co jí Anastacia ty šaty pochválila, byla moc šťastná, že si na ně dokázala našetřit, ovšem Ellie jí svými výsměšnými slovy veškerou radost zkazila.

Ellie si uprostřed svého nepořádku lehla a začala plácet rukama kolem sebe, jako by chtěla na podlaze vytvořit odpadkového anděla anebo splynout se svými hromadami krámů.

„Ellie, přestaň, nebo –“

Ale už bylo pozdě. Ellie praštila rukou do hromady, na jejímž vrcholu seděl pan Truffles. Hromada se zřítila na zem a porazila

plechovku coca-coly, která stála na podlaze. Celý její obsah se vylil na podlahu a změnil Elliin nepořádek v kaluž lepkavých rozházených věcí.

„Kuš!“ Ellie se posadila, zahleděla se na tmavou bublající tekutinu, která tekla po podlaze směrem k Lottie, a nijak se ji nepokusila zastavit. K Lottiině hrůze jeden cákanec zasáhl i pana Trufflese, takže ho rychle padla do náruče.

„Kuš? Co myslíš tím ‚kuš‘?“ Lottie zjistila, že ji přemáhá frustrace. Ještě nikdy nepotkala člověka, který by v ní vyvolal takové pocity. Měla dojem, jako by jí hořelo celé tělo. Uvědomila si, že poprvé od smrti její matky ji zachvátil vztek. Jako by všechny negativní pocity, které po celý dosavadní život držela pod pokličkou, hrozily výbuchem.

Ellie v odpověď jen pokrčila rameny.

„Á, fajn!“ Lottie vběhla do koupelny, zatnula zuby, aby nezačala ječet, a sebrala ručník. „Jestli to nehodláš uklidit, budu to muset udělat já.“

Začala utírat černou tekutinu a Elliinu lhostejnost se rozhodla ignorovat.

„Uklidni se – ježíši!“ Ellie zvedla z podlahy jednu knížku, znovu se posadila se zkříženýma nohama na postel a odhrnula si pramen vlasů z očí. „Jsem si jistá, že máš komornou nebo někoho, kdo by sem mohl přijít a uklidit to,“ uchechtla se a Lottie sebou škubla.

Tak takhle to je!

Bylo jasné, že se Ellie z nějakého důvodu zlobí na celý svět, ale ani tak jí Lottie nehodlala dovolit, aby si o ní vytvořila nějaké hloupé předsudky. Když viděla, jak se Ellie uvelebila na posteli, cítila, jak se v ní schyluje k bouři.

„Podívej, já nevím, k jakým domněnkám o mně jsi dospěla, ale já jsem musela tvrdě pracovat, abych se na tuhle školu dostala. Nemůžu si dovolit platit školné a opravdu musím dokázat, že sem

patřím, takže by sis tu mohla aspoň v první den školy trochu uklidit.“ Mrštila ručnίκem na Elliinu postel. „Jo, a máš pravdu. Nechci si tyhle šaty zničit, protože si na rozdíl od jiných lidí nemůžu dovolit o své věci nepečovat.“

Ellie se okamžitě přestala smát.

Nastala dlouhá rozpačitá pauza. Lottie si nemohla vzpomenout, kdy byla naposledy takhle upřímná. V náhlé obavě z následků svého výbuchu mrkla na Ellie, ale ke svému překvapení se setkala s nefalšovanou lítostí.

„Já... neuvědomila jsem si...“ Ellie uhnula pohledem a zajela si rukama do vlasů, což bylo asi nejmíc, jak dokázala vyjádřit svůj stud.

Lottie uvolnila ruce, které předtím bezděčně zatnula v pěsti. Pak si všimla hodin na stěně, které neúprosně odtikávaly čas. Bylo za pět minut sedm. Už za pět minut se měla setkat s Binah.

Elliin výraz studu zapůsobil na Lottii způsobem, který nechápala. Jen měla pocit, že se mezi nimi dvěma právě událo něco velmi důležitého. *Bud' laskavá*, připomněla si. Potlačila tedy veškeré rozčilení a vydechla ho ven jedním dlouhým povzdechem.

„Jdeš na ohňostroj?“

Ellie překvapeně zamrkala. Takovou změnu v Lottiině tónu evidentně nečekala.

„Jdu s pár lidmi, se kterými jsem se předtím seznámila... Jsem si jistá, že by jim nevadilo, kdyby ses k nám připojila.“

Ellie se na Lottii zamýšleně podívala, ale pak se odvrátila a nechala si spadnout vlasy do očí.

„Půjdu spát. Jsem opravdu unavená ze všeho toho cestování a...“ Ellie si začala hrát s medailonkem, který jí visel na krku. „A taky bych to tu měla aspoň trochu uklidit.“ Při posledních slovech zvedla hlavu a omluvně se na Lottie usmála.

Z nějakého důvodu, který Lottie nechápala, jí při představě, že tady tuhle holku nechá samotnou, bylo navzdory jejich rozpačité-

mu začátku najednou těžko u srdce. Bylo to už velmi dávno, kdy ji někdo takhle rozrušil, a Lottie pořád podvědomě čekala, že ji její nová spolubydlící za její výbuch potrestá. Ona to ale neudělala. Místo toho se na ni podívala, jako by ji chápala, takže si Lottie instinktivně přitiskla ruku na srdce.

„Děkuju.“ Lottie tím sebe samu překvapila, protože si nebyla tak úplně jistá, za co vlastně děkuje.

Ellie se usmála – a Lottie měla dojem, jako by spolu uzavřely nějaké nevyslovené příměří.

„V pohodě.“

Binah vyzvedla Lottii před vstupem do Ivy Wood, jak bylo v plánu, a společně přešly most ke Kouzelnému stanu. Vzpomínky na roztržku s Ellii brzy vybledly a Lottie se začala soustředit na to, jak vyjasnit nedorozumění, že pochází z jiné země, a vysvětlit, proč kvůli studu nedokázala Binah opravit hned v počátku.

Večerní atmosféra ve škole naštěstí působila jako vítané rozptýlení jejich zjitřených nervů. Překvapilo ji, že škola ve večerním světle vypadá ještě úžasněji, a mihotající se plamínky svíček podél cesty tento dojem ještě umocňovalo. Když dorazily ke stanu, Lottie okamžitě pochopila, proč se mu říká Kouzelný. Po dřevěných trámech se pnuly stovky růží a střecha díky tomu vypadala, jako by se vznášela ve vzduchu. Uvnitř, poblíž míst k sezení, postávala Anastacia, která i v šeru skrývala oči za slunečními brýlemi, Lola a Micky, kteří měli v puse lízátko, a snědý chlapec, kterého Lottie zatím neznala.

Jak se k nim s Binah blížily, Lottie zaslechla toho chlapce říkat: „Pořád si myslím, že by měli desátému ročníku posunout večerku na deset hodin. Někdo by si měl stěžovat.“

Anastacia se mu vysmála. „Dělej, jak myslíš, Raphaeli, a hlavně nám pak dej vědět, jak tvůj padesátý pokus dopadl, ano?“

Když uviděli přicházet Binah a Lottii, přestali mluvit.

„Ahoj, Lottie!“ Lola se rozběhla k nim a srdečně Lottii objala, jako by byly nejlepší kamarádky. Lola sladce voněla, jakoby dětským zásypem.

„Lottie, tohle je Raphael. Raphaeli, seznam se s Lottii.“
Raphael se uctivě uklonil. „Rád vás poznávám, slečno...?“

„Pumpkinová,“ řekla Binah.

Raphael se tiše zasmál. „Binah, školní rok ještě nezačal, a ty už děláš ty svoje podivné vtípky,“ ušklíbl se a napřímil se. V jeho řeči bylo slyšet sotva znatelný americký přízvuk.

„Ne... to je opravdu moje příjmení.“ Lottie cítila, jak se jí do tváří vkrádá ruměnc, a modlila se, aby se Raphael už dál nevyptával.

„Fajn, lidi,“ vyštěkla najednou Anastacia. „Profesorka Devino-
vá zahájí svůj proslov asi za dvacet minut a Saskia nám drží dobrá
místa na ohňostroj. Pojdme!“

Všichni si okamžitě vzali své věci a vyrazili na vyhlídku. Lottie si nemohla pomoci a v duchu se divila, jestli to Anastacia náhodou neřekla jen proto, aby od ní odvrátila pozornost. Opravdu ale byla Anastacia tak ohleduplná?

Kráčeli k louce, kde se měly konat projevy. Micky strčil svoje lízátko do kapsy, okamžitě se však pustil do druhého.

Všiml si, jak na něj Lottie zírá, a zeptal se: „Chceš taky jedno?“
Vytáhl jich z kapsy kalhot celou hrst a nabídl jí.

Lottie si zdvořile jedno vzala a schovala si ho do tašky na poz-
ději.

„Jsou od značky Tompkins,“ zašeptala jí do ucha Binah a Lottie nadskočila leknutím. „Ta lízátko... a Lola a Micky jsou Tompkin-
sovi.“ Lottii chvíli trvalo, než si v hlavě srovnala, co jí Binah říká. Tihle dva byli vážně Tompkinsovi? Tompkins byla nejluxusnější a nejlepší značka cukrovinek na světě. Není divu, že byl Micky takový mloun. Lottie si najednou uvědomila, co jí ti dva tolik připomínali. S jejich zářivě bílými vlasy, jemně růžovými tvářemi a tmavými rty vypadali jako cukrové tyčinky v lidské podobě.

Zatímco se Lottie zamýšlela nad touto novou informací, všichni se zastavili. Ocitli se v davu studentů a připojili se ke kudrnaté

dívce, se kterou se Anastacia předtím objímala. Díky množství jejích vlasů a štíhlé postavě vypadala vyšší než ostatní a její hrdý postoj dával tušit, že bude mít milou, ale zároveň dominantní povahu. Měla na sobě rudou šerpu s medvědem – symbolem koleje Conch – což naznačovalo, že je předsedkyní koleje.

Chvíli si Lottii důkladně prohlížela a pak se usmála.

„Tak tohle je ta nová studentka z Ivy, o které ses zmínila, Anastacio?“

To musí být Saskia, pomyslela si Lottie. Ráda by věděla, co dalšího jí o ní Anastacia napovídala. Zareagovala zdvořilým úsměvem a dívka jí věnovala zvědavý pohled. Natáhla ruku s taškou plnou knih a zeptala se: „Podržíš mi to na chvíli, prosím?“

„É, jasně, v pohodě.“ Lottie vzala tašku a sledovala, jak Saskia zašmátrala v kapse, načež vytáhla vizitku a výměnou za tašku s knihami ji podala Lottii.

Lottie v duchu zasténala. *Asi si opravdu budu muset pořídit pár vizitek.*

„Jsem Saskia,“ představila se dívka a nabídla jí opálenou ruku. „Předsedkyně jedenáctého ročníku koleje Conch.“ Řekla to jakoby nic, ale Lottie věděla, že tahle funkce má ve škole velký význam.

„Já jsem Lottie,“ odpověděla a najednou se zase cítila poněkud nesměle.

„To je hezké jméno.“ Saskia se podívala na Anastacii. „Doufám, že je na tebe Ani milá. Známe se od dětství, takže –“

Než stačila dokončit větu, vsunula se mezi ně Anastacia a přitiskla se k Saskii. Saskia věnovala Lottii vědoucí úsměv a zachichotala se.

Zaujali svá místa a Lottie si všimla několika dospělých v tmavých oblecích, kteří se pohybovali po okraji shromáždění a tvářili se velmi vážně. Z nevysvětlitelných důvodů ji to znervózňovalo. Jako by z nich vyzařovalo nebezpečí. Co propána dělali ve škole?